

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
PARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2 - Estranger, 2'50.

ACTUALITATS (per APELES MESTRES)

Un aniversari providencial.

Si això es l' Any nou ¡qué serà quan serà vell!

MANIFESTACIÓ REPUBLICANA

l' orgull capigués en nosaltres, diumenje hauríam tingut motius de sobras, pera mostrarnos orgullosos, al veure que las principals organizacions republicanas de Barcelona se reunian y concertavan y feyan conjuntament un acte, que no responia de moment a cap móvil interessat.

Ja no 's tractava de concertarse per anar a las urnas a guanyar un' acte sens perjudici de desfer aquell concert immediatament després de lograt aqueix propòsit com ha succehit tantíssimas vegadas.

Lo fi aquesta vegada era mes noble, mes pur, Y tal vegada per aquest motiu resultarà també mes eficás. Aixís ho desitjém ab tota l' ànima.

A l' idea de commemorar l' aniversari de la defensa de Sarriá realisada per un grapat de valents voluntaris de la República, alguns dels quals sucumbiren, víctimas de la seva abnegació, respongueren enguany los directores y representants de las distintas fraccions en que fins ara ha estat dividit lo partit republicá de Barcelona, y ja no 's limitaren sols a formar part de la cívica comitiva, recorrent los carrers de la capital y de alguns pobles vehins fins arribar al cementiri, ahont aquells valents descansan, sino que previament reunits sota la cúpula del Circo Equestre, y per la veu autorisada de alguns oradors, feren manifestacions encaminadas a reconeixer la necessitat de la Unió republicana, y a afermar una vegada més lo propòsit de realisarla.

Y aixís queda explicat perque nosaltres, si fossem capassos de sentir la passió del orgull, estaríam orgullosos del fet de diumenje, que esperém que tindrà la deguda trascendencia.

¡Bé l' hém sustentada nosaltres la necessitat de aquesta unió! Y ho feyam, en un temps, en que 'ls que dirigeixen las distintas fraccions ens miravan ab assombro, y ens deyan fent una rialleta de incredulitat:

—Es inútil la vostra fatlera: l' unió per ara es impossible.

Cada hù s' arripava llavoras a la seva organizació particular, sense que ningú dels que desempenyan algun càrrech se mostrés disposat a abdicar, bonament, en aras del bé comú y en bé del próxim y expedit triunfo de la República, a la posició conquistada dintre de la fracció corresponent, ó al migrat ex-

clusivisme de certs detalls que res tenen que veure ab las ideas generals, amplias y generosas.

No feya molt que preveyent la botxornosa claudicació de D. Emilio Castelar, quan ens aconsellava que votessim als candidats monárquichs y que hostilíssim als republicans, ens haviam separat resoltament del costat de un home, qu' conducta pugnava llavoras de una manera manifesta ab los nostres sentiments y ab la nostra conciencia. Los que encare esperavan que D. Emilio feya tot alló ab l' intent de realisar no sé quina maniobra maquiavélica, los cegos sectaris de aquella individualitat qu' en un moment tirava per la finestra tota la seva historia y la confiança qu' en ell havia depositat un partit serio, digne de una mes airosa correspondencia, no deixaren de tatarxarnos de discols, de precipitats y de impacients; y fins, sense considerar que nosaltres no tractavam de alzar cap banderi de reclutament, ni de constituir una nova fracció, sino de quedar bé ab las íntimas conviccions de la nostra ànima, 'ns motejaren dihent qu' eram los *feroci romani* de la sarsuela, es a dir quatre comparsas, sempre 'ls mateixos, que donant la volta per darrera del teló, voliam aparentar ser un batalló numerosíssim.

Mal calcularen los que aixó 'ns deyan, que la nostra forsa no radicava tant en lo número, com en la rahó que 'ns assistia, y tant es aixís, que avuy tots los possibilistas que de republicans blasonan, han tingut de imitar lo nostre exemple. Y no perque ho hajan fet mes tart que nosaltres, ens creyém en lo dret de tenir, ni moral, ni materialment, sobre d' ells la mes mínima gerarquia.

Pagats de sobras ens considerém al veure que s' han anat desprenent dels lligams que tant sospitosos els feyan als ulls dels verdaders republicans, y creyém sincerament que 'l dia que deixin de recordare en absolut del home que ha burlat la nostra confiança, posarán digne y fructuós coronament a la seva obra.

Tot aixó vol dir que la base mes segura de la unió que avuy tots aclaman ha de ser lo desinterés y 'l sacrifici. Nosaltres hem procurat pagar tribut a aqueixas virtuts, sense las quals no hi ha salvació possible. La unió qu' es avuy una aspiració cada dia mes dominant, no será un fet, fins y a tant que 'ls homes acostumats a exercir lo caudillatje, tingan l' abnegació de no voler sobreposar lo seu amor propi, al bé de la colectivitat.

Quedis, enhorabona, l' caciquisme pels monárquichs: los republicans devém repudiarlo com un vici incompatible ab la bondat de las nostras ideas y ab la puresa de las nostras aspiracions.

En l' acte del diumenje, salvat lo jove, que alsá la veu en nom del partit federal y que sens dupte deixantse portar per sa inexperiencia juvenil, recalca sobre certas tendencias que res tenen que veure ab lo genuí sentit del credo republicá, tots los demás oradors, lo possibilista Sr. Corominas, lo centralista senyor de Buén, lo zorrillista Sr. Sol, demostraren ab eloqüencia, que l' unió tan desitjada, está avuy en totas las inteligencias. Ja no falta sino qu' estiga en tots los cors y encare més en tots los impulsos.

(0138)

Tots la comprenen, tots la expliquen, tots la volen...
¿Per qué, donchs, no ha de realitzar-se?

Diuen que veyam las banderas dels distints centros polítichs que prenfan part en una sola y única manifestació, y si en la nostra má hagués estat hauriam dit:

—Retiréu tots aquests símbols qu' expressan divergencias no sobre lo substantiu, sino sobre lo adjectiu del nostre credo. Que ja no hi hajan possibilistas, ni centralistas, ni progressistas, ni federals, sino republicans. Conservém aqueixas banderas com un recort arqueològich. Y alsémne una no més que a tots ens reuneixi, y 'ns agrupi. Pera lograrho, basta consignarhi'l lema únic de REPÚBLICA DEMOCRÁTICA ESPAÑOLA ab lo qual tots estém de perfecte acort. Renunciém a lo secundari per assegurar lo principal. Y ab aquesta bandera, llansemnos a la via pública y encaminemnos al cementiri de Sarriá, que no hem de trobar millor manera que aquesta de honrar la memoria dels mártirs de la REPÚBLICA DEMOCRÁTICA ESPAÑOLA, en lo 21.º aniversari de son sacrifici. Si ells sacrificaren la vida per tan santa causa ¿que menos podem sacrificar nosaltres que las nostras mesquinas preocupacions?

Y detrás de aqueixa bandera única hauria seguit en massa la inmensa majoria del poble de Barcelona, com en los bons temps de la Revolució de Setembre. Y 'ls mártirs de la República, que no pogueren salvar la primera ab la séva sanch, haurian preparat l' adveniment de la segna ab lo bon recort del seu heroisme.

P. K.

A ha sortit a la *Gaceta* la real ordre eximint del servey militar a tots los novicis y profesos de las ordres religiosas.

Lo pobre treballador, que no té fondos per redimirse, al quartel. Ells, en cambi, que son tan rics y poderosos, per cultivar ab gran profit la vinya del Senyor, exempts del servey militar.

Qui practicant lo treball, manté a la familia, a las filas. En cambi qui practica no més la santa ganderia mística, que no 's molesti.

Pels uns lo toch de corneta y 'l ranxo sense sustentancia; pels altres lo toch de campana y 'l refetó succulent.

A n' aixó ha vingut a parar la democrática Espanya de la qual tan enamorat se mostra l' incomparable D. Emilio.

Los duros falsos, es a dir los duros de plata; pero no encunyats pel govern, se calcula que ascendeixen a 24 milions, qu' están avuy corrent pel mercat, y sent causa de discusions y disgustos de todas classes.

¿Vintiquatre milions de pessas, y 'l govern no ha vist res, no s' ha adonat de res, li han fregida!

Per encunyar aquesta suma disposant de la maquinaria que té l' Estat en la casa de moneda de Madrid seria necessari emplear un parell d' anys, treballant nit y dia.

Calculis ab aquest dato com se las haurán hagudas de compondre 'ls falsificadors per no ser vistos, notats, ni descuberts. Sembla increible!

Pero si ab un duro 's tapa un ull, ab la cantitat que 's dona com encunyada se 'n podrian tapar 2 milions de dotzenas.

De todas maneras lo negoci está fet, y un negoci grás, immens. La plata qu' entra en un duro val avuy poch mes de dos pessetas y mitja: posemhi mitja pesseta mes per treball d' encunyació, y 'ns trobem ab que 'ls Srs. fabricants de duros, han realisat un benefici líquid de 48 milions de pessetas.

Y ara qui tingui mals-de-cap que se 'ls passi.

Lo Sr. Abarzuza, después de cremarse las cellas estudiant la qüestió de Cuba, al ultim ha posat en clar que no pot resoldre res sense posarse previamente de acort ab en Romero Robledo, es a dir ab l' amo de la *negrita Agueda*.

¿Trista sort reservada als apóstatas de la República!... Tenir de anar a morir en lo bech del pollastre de Antequera, com si siguessen un trist granet de blat de moro....

De l' ou al sou, del sou al bou, del bou ja la forca!

¿Y quina broma feya 'l *Brusi* l' altre dia parlant

dels diputats de l' Assamblea republicana del any 73!

¿Cá, si tots ells eran una colla de perdis!... Algúns d' ells ni roba presentable tenian.

Com que may se 'ls vá ocorre vestirs ab las despullas de la nació, naturalment, no podian lluhir pantalons de patent ni gabans de pell.

¿Y sobre la séva representació que 'n direm?

«Aquella Assamblea en que hi havia tres diputats que havian obtingut menos de 100 vots; un d' ells sols 9; cinch, menos de 300, y dotze menos de 500.»

Com que tampoch havian inventat las tupinadas, eran tan ximplés que 's contentavan bonament ab lo número d' electors verdaters que 'ls votavan, fossen poch, fossen molts.

Avuy no vota ningú, y en las actas acostuma a figurarhi tot lo cens.

Las traficas actuals vesteixen molt.

Llegeixo en un telegrama de Madrid:

«Es molt notat l' acreixement de relacions activas entre 'ls diputats de la minoria republicana, que fan preveure una acció comú.

Fins aquí 'ls nostres prohombres no farien mes que cumplir ab lo seu deber.

No com a federals, ni com a progressistas, ni com a centralistas, ni com a possibilistas varen ser elegits, a conseqüencia de una concórdia entre todas las fraccions. Van ser elegits únicament com a republicans.

Demostren serho avants que tot y per demunt de tot, y correspondrém dignament a la confiansa dels seus electors.

Paralelo entre en Sagasta y en Cánovas trassat pel País.

«Funestos per la patria son tant l' un com l' altre puntal de la monarquia; pero en Cánovas l' arruina; en Sagasta l' arruina y la envileix.

Lo jefe conservador es lo sultan de aquest país; lo jefe fusionista no es mes que l' eunuch major del regne.

«Ab Cánovas rodem al abisme cayent per una pendiente pedregosa: en Sagasta 'ns porta a la letrina, abocantnos pel clavagueró.»

De má mestra.

Supliquém a D. Anton Franquesa que 'ns ha enviat algunas cartas desde Sant Boy del Llobregat, l' última d' ellas ab fetxa 18 Desembre, 'ns dispensi l' obsequi de personarse en la nostra redacció, ó de no serli possible enviarnos la seva adreça, puig ens urgeix comunicarlí un assumpto del major interés.

CARTAS DE FORA.—*Sitjes*.—Es digna de elogi l' iniciativa que ha pres lo Sr. Soler y Carrió, individuo del Ajuntament de aquesta vila demanant que uns terrenos inútils propietat del Municipi, situats en lo lloch denominat *Terracavada* se destinin a construhirhi anualment una caseta pera ser adjudicada a treballadors que 's trobin en las següents condicions: al pagés que durant mestemps s' haja distingit en lo treball de la terra, sense descuidar la instrucció dels seus fills; al pescador que havent adquirit ab las sevas economias una embarcació a sos aparells de pesca, no puga dedicarse a las feynas de mar, per haverlo deixat en la miseria 'ls temporals; al obrer de qualsevol industria qu' empobrit per las malalties, no haja desendiat may el sustento de la familia; al inutilisat pel treball que sempre s' haja distingit per sa conducta exemplar; al llicenciat del exercit ó de l' armada que avants y después de servir a la patria haja acudit en ajuda de sa familia pobre; a la viuda pobre qu' escassa de recursos haja criat mes cumplidament als seus fills; a la persona que, sense estar compresa en los cassos anteriors, merezca una recompensa per las excepcionals circunstancias de la seva vida.»

LA CAPA DEL GOVERN

Don Práxedes enfila l' agulla, y cridant a en Canalejas que roda per allí agnantantli la capa,

—¿Tú! — li diu: — porta aixó... ¿Ahont deyas que s' ha de posá 'l pedás?

—Aquí, en lo cantó de l' Hisenda. Arreglant aquest forat, me sembla que la capa quedarà bastant bé y podrém tirar ab ella una pila de

mesos.—

En Sagasta 's posa a cusir, ab tota la trassa que per aquesta feyna li ha donat Nostre Senyor, y en un tancar y obrir d' ulls té l' esborrach a punt de solfa.

—Veyám—murmura ensenyant la capa a n' en Canalejas:— ¿hi trobas res més?

—No; aixis es molt passadora.... Ningú dirá que ha sigut apedassada....

En aquell moment entra en Lopez Domínguez.

—¿Que no veyéu aquest forat?—exclama 'l ministre de la Guerra, senyalant un ángul de la capa que don Práxedes té encara extesa.

—¿Ahont?

—Miréu, homes, miréu! ¿Aquestas cosas us passen per alt? Lo forat dels ascensos militars. Si no s' inventa algo per dissimular ab picardia l' obertura, jo us asseguro que tindrém un disgust serio.

—¿Vols dir?—fa en Sagasta, tornant a enfilar l' agulla ab una esgarrapada:—¿tan perillós es aquest forat?

—Dels més graves.

—Dónam un altre pedás, Canalejas: vaig a arreglarho desseguida.—

Zis, zas: quatre puntadas y ja tenim surjit lo desperfecte. En Lopez Domínguez examina la compostura y la califica de molt hábil.

—¿Si per aixó d' engiponar averías—exclama en Sagasta—no hi ha ningú com jo!...

—Donchs veyám—diu l' Abarzuza, que ha sentit las últimas paraulas y que llavors acaba d' arribar:—veyám si engipona aquest estrip.

—¿Si ja está tot arreglat!

—¿Y aquests esborrachs de la esquena, en la secció d' Ultramar?

—¿D' Ultramar? Ensényam'ho.

—Repari: aquí hi ha la qüestió de la plata puerto-riquenya, al costat lo de las reformas de Cuba y a sobre 'l *lio* de Filipinas, que ja li juro jo que fa fredat.

—¿Recristina! La cosa no es de broma.... ¡Porta 'l rodet del fil gruixut y un pedás dels més grossos!

Y altre cop, dali que dali, don Práxedes logra surtirse ab la séva: l' obertura, ab més ó menos dissimulo, queda tapada.

Pero, apenas acaba d' ensenyar als seus companys l' última compostura, entra en Maura y 's planta al mitj de la sala lo mateix que una bomba.

—¿A veure la capa, Sagasta?—diu lo ministre mallorquí, agafantla d' una revolada:—¡Malament!... Ja cal que a corre-cuyta arregli aixó.

—¿Qu' es?

—Lo conflicte dels *trigueros*. L' agricultura está horrorosament soliviantada y amenaça ab fer no sé qué, si vosté no acut al perill ab la séva habilitat.

—¡Depressa, donchs! Dónam un altre pedás, lo més fort que trobis.—

Don Práxedes comensa a suar, al veure la feyna que se li gira. Fa ja una pila d' horas qu' está apedassant la capa del govern, y fins llavors no ha adelantat gran cosa. Es cert que ha tapat una pila d' estrips, pero per cada un que n' ha arreglat, n' ha descubert dos de nous.

—¡Al fi!—diu después d' un rato de bregar encarnissadament ab l' agulla:—crech que lo qu' es ara....

Ni té temps d' acabar la frasse. En Groizard, en Capdepon, en Pasquin, tots los ministres que encara faltavan, se presentant sopadament movent una algarabia que aixorda.

—¿Ja ha vist bé la capa, don Práxedes?

—¿Don Práxedes, ja ha vist la capa?

—¿Ja s' ha fixat en lo forat que hi ha aquí?

—¿Ja s' ha adonat del pedás que falta allí?

—S' ha d' apedassar l' estrip dels carrils.

—Y 'l de la indisciplina de la majoria.

—Y 'ls dels gastos per l' esquadra....

Don Práxedes se mira als seus companys, sacseja la capa ab certa picardia y ab una inflexió de veu que no fa cap gracia als ministres, murmura:

—Si s' ha de fer tot aixó, lo millor será donar d' una vegada la capa al drapayre.—

En aquell precís instant en Cánovas tren lo cap per la porta, y ab la major socarroneria pregunta:

—¿Que 'm demanavan?

FANTÁSTICH.

¿POBRE CONDE!

Lo qu' es a n' ell no 'l preocupa que aquí hi hagi pau ó guerra, que l' agricultura 's mori, que 'l pa vaji a tres pessetas, que 'ls telers casi 's rovellin parats per forsa huela, que 'ls gastos creixin y creixin igual que una carbassera, que 'ls ingressos s' evaparin com lo fum de palla seca... ¿Qué n' ha de fer d' aixó 'l conde, lo bon conde de Xiquena?

No: lo que a n' ell l' amohina, y l' apura y l' mareja es que avuy dos individus, sense drets y sense cédula, nobles de classe barata y de fresquissima fetxa, hagin tingut prou empenyos en determinada esfera per ser nombrats *grans* d' Espanya y duchs de fas ó de nefas.... ¡Aixó, aixó es lo que l' empipa al bon Conde de Xiquena!

L' home ho va contant per tot y no 's mossega la llengua.
—¿Aixis en aquest país se concedeix la *grandesa*?
»Jo, que vinch de las cruzadas;
»jo, que tinch dintre las venas sanch de cinquanta coronas
»y retalls de mil banderas,
»puch admetre al costat meu un duch pastat ahir vespre?
»Aixó no ho permetrá
»may lo conde de Xiquena!—

Decidit, resolt a tot, mal s' enfonzin las esferas, lo conde busca al govern y li diu ab veu tremenda:
—«Desde ara renyeixo ab tú:
»desde avuy a casa méva
»no t' hi presentis per res,
»a no ser que vulguis rebre.

»Has somogut los puntals
»que sostenen la noblesa,
»y al ferho aixis has ferit
»al bon conde de Xiquena.»—

En vá tothom lo respallia,
en vá li volen té entendre
que, per dos duchs, no estarà
la noblesa més estreta.
—«Impossible!»— crida 'l conde.
»Lo circul de la *grandesa*
»funciona y está regit
»per severíssimas reglas,
»y per més que 'l govern vulgui
»no hi admeterém dispesas
»mentres quedi un tros del conde
»del bon conde de Xiquena.»—

¡Calméuvos, oh noble conde!
No promoguéu tanta gresca
perque hajan nombrat dos duchs
contra dret y contra regla,
adornant lo seu blassó
ab guarniments de *grandesa*.
L' assumpto, ben estudiad,
no val realment la pena
de treure de sas casillas
á un noble de tantas prendas
y de tanta discreció
com lo conde de Xiquena.

Jo us juro que ara com ara
tal com marxa aquesta terra,
per més que 'l govern prodigui
las coronas á mans plenas
y dongni ls tituls de *grans*
com qui regala estampetas,
aqui no veurém res més
que nanos y petiteses,
y aquí no hi haurá més *gran*
d' auténtica procedencia
que l' incomparable conde,
lo bon conde de Xiquena.

C. GRIMA

LA CRISIS A FRANSA

La dimissió de Mr. Perier del càrrech de president de la República, que ab tant valor acceptá immediatament després del assassinat de Mr. Carnot, ha causat sorpresa general.

Lo govern de Mr. Dupuy va ser derrotat á la Càmera de Diputats, ab motiu de una qüestió relacionada ab los ferrocarrils subvencionats per l' Estat. La majoria que fins llavors havia apoyat al ministeri s' dividí, y á conseqüència de aixó 'ls ministres dimitiren.

Quan tothom se creya que Mr. Perier, usant de las facultats constitucionals, anava á provehir á lo que demandava l' estat de la política, presentá inopinadament la seva dimissió, y en una carta dirigida á Mr. Dupuy revelá que procedí aixís, per quant molts dels qu' estavan obligats á defensarlo davant la impossibilitat de ferho ell mateix dada sa situació de jefe del Estat, no ho realisaren ab l' interés que devian.

Lo motiu sembla sobrat fútil, y no justifica en concepte nostre l' adopció de una resolució tan grave.

Ja se sab que com més alta es la posició que ocupa un home, més vius y enconats son los atachs de que s' acostuma á ferho objecte. Mr. Perier no podia ignorarho.

Si son antecessor, Mr. Carnot, va sacrificar la vida al cumpliment de sos elevats y patriótics debers, bé podia Mr. Perier sacrificarhi l' amor propi.

Tal vegada, al dimitir, ha volgut contestar als que 'l tatravan de ambiciós, y als que li atribuhian una inclinació massa marcada á pendre una part activa en la política, impulsant determinadas corrents. Pero encare que tals hajan pogut ser los seus móvils, no devia en concepte nostre abandonar un siti que á la vegada que de honor es de perill. Aixís no li hauria dit algun periódich que ha comés una verdadera deserció.

A l' hora en que aquestas ratllas escribim ignorém quin será 'l resultat de la crisis presidencial.

Mes hem de confessar qu' estém tranquils, per quant tenim plena confiansa en lo patriotisme de las Càmaras y una fé absoluta en la virtualitat de las institucions republicanas, cada dia mes arreladas en la conciencia de la inmensa majoria de la nació francesa.

En las monarquias l' abdicació del soberá sol acarrear dificultats payorosas, confictes tremebundos, devegadas fins confagracions sangrentas quan no guerras civils interminables.

En cambi, en las Repúblicas, á la renuncia de son primer magistrat s' hi posa remey, elegintne un altre.

La voluntat de la nació en plé exercici, davant de la qual, ha de inclinarse tothom, basta y sobra sempre pera conjurar en un instant los majors perills que pугan oferirse restablint casi instantáneament la normalitat interrompuda.

J.

La comissió que ha de informar sobre la reforma dels aranzels de las Antillas se compón de 48 indivi-duos.

¡Quaranta vuyt! Igual exactament que un joch de cartas.

No será extrany que 'l govern guanyi la partida, per quant la major part dels nombrats son amichs seus.

De manera que 'l govern se disposa á jugar ab cartas senyaladas.

Diumenje va proclamarse ab molta solemnitat la builla de la Santa Crusada.

Tal com ara van las cosas
no 's necessita la butlla,
puig gracias als que gobiernan
l' Espanya entera *dejuna*.

Llegeixo:

«Lo tinent coronel del segon batalló del regiment de Aragó de guarnició á la plassa de la Seo de Urgell ha demanat autorisació al Capitá General per entregar la tercera manta als individuos de tropa.»

¡Lo que pot l' o-denansa militar!
Escolti y per bufarse 'ls dits se necessita l' autorisació de l' autoritat superior?

Daya en Mañé 'l diumenje passat:
«Los bens dels pobres han passat de las mans *mortas* que avants els guardavan, á las mans *porcas* que avuy els disfrutan.»

Ara comprench perque molts lectors del *Diari*, compradors de bens nacionals, no 's treuhen may els guants.

Lo *Diari del Comerç* afirma que á Lleyda va ser descubert un caonje de la Catedral, en lo moment que pretenia passar de *matute* una gran cantitat de pernils, butifarra fresca y algunas perdus.

Preneu exemple joh burots!
de una treta tan cristiana;
y quan passi un capellá,
aixequenli la sotana.

Los seminaristas de Cuenca tractaren de obsequiar á un seu catedrático ab un caixó de cigarros, y aquest considerant sens dupte que no eran prou bons, puig d' altra manera no s' explica, se 'ls va treure del davant ab un rebufo.

Gran indignació dels seminaristas. Tots ells se van considerar ofesos en l' amor propi, y en lloch de dir: —De mal agrahits l' infern n' está plé— y repartirse 'ls puros, y piparlos á la salut del seu mestre, se prengueren la cosa pel cosat que crema... y vaja, que van insurreccionarse.

Per cert que alguns, voleant donar mes color á la cosa, van encasquetarse boinas, recorrent á tall de cabecillas los carrers de la ciutat. Ja no mes els faltava agafar lo trabuch, y proclamarse servidores entusiastas del rey de las húngaras.

En aquest punt lo bisbe de Cuenca va intervenir en la qüestió, y com aquell prelat no deu ser com el nostre fumador D. Jaume, en lloch de donar la rahó als aprenents de mossén, la va donar al catedrático, exigint de aquells que li anessin á demanar perdó, ajenollantse als seus peus y besantli la ma ab tota humilitat.

Los seminaristas van revol'arse contra l' exigencia episcopal, demostrant que si 'l bisbe es bisbe, cada hu d' ells en particular té un papa al cos, y la mitra s' ha d' arronsar davant de la tiara.

Resultat de aquest bróquil: los rebeldes van ser expulsats del seminari. Ab lo qual, la diócesis de Cuenca s' ha perdut un floret de borinots negres, que ab lo temps haurian pogut fer la felicitat de un gran número de majordonas.

Deya un militar:
—Cas de que á n' en Lopez Dominguez li concedeixin lo tercer entorxat, necessitará uns quants metros mes de galó que 'ls demás capitans generals.
—Y aixó per qué?
—Perque 'l nebot del seu oncle es un general de la *mánega ampla*.

¡Pobre Sagasta! Ell si que pot ben dir que no guanya prou per sustos.

Darrera de un conficte, un altre de mes tremendo. Ell podrá dir que no s' encaparra per res; pero la veritat es que quan mes dormit estava *sobre la palla*, es quan l' ha vingut á sorprendre la qüestió del *blat*.

Los cambis de Filipinas ab Espanya han arribat al 64 per cent.

Entre aquella possessió espanyola y la mare patria l' agiotatje y 'ls desacerts hi están alsant una murla cada dia mes infranquejable.

Y 'l govern tan tranquil!
Pero es lo qu' ell dirá:—Tip jo, tip tothom.
Y no 's pensin: aquesta frasse tanca una veritat com un temple, perque mes *tip* de lo qu' está 'l pais dels homes funestos de la restauració, ja no es possible!

En la qüestió dels *trigueros* que ha posat á parir al govern de 'n Sagasta, 'ls dos conjurats que mes s' han distingit s' anomenan *Cuesta* l' un y *Lagunilla* l' altre.

¡Pobre D. Práxedes! No li bastava tenir que pujar la *Cuesta* trayent un pam de llengua, ja que al arribar á dalt havia de trobarse ab una *Lagunilla* interceptantli 'l pas.

Una *lagunilla* basta
per ofegar á en Sagasta...
Ja fa temps qu' está de péga
y que ab poca aygua s' ofega.

Diu un periódich que á Fransa hi ha actualment un arquebisbe y dos bisbes molt destres en lo maneig del floret, que practican l' esgrima ab verdadera passió.

Ja me 'ls figuro, ab la sotana arremangada, la mitra torta, las pantorrillas nerviosas, tancadas dintre de la morada mitja, y tirantse á fondo com uns desesperats.

Deuhen estar deliciosos, sublimes, admirables.
¡Qui sab si algun dia en lloch de confirmar donant mormas, ho farán repartint estocadas!

SOLUCIONS

- 1.ª XARADA.—*Be-ata*.
- 2.ª ANAGRAMA.—*Bastó*.—*Botas*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La serp de la gelosia*.
- 4.ª ROMBO.—
B
C E P
C E L R A
B E I G I C A
P R I M A
A C A
A
- 5.ª GEROGLIFICH.—*Per ara 'l insensat fa 'l sort*.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pep Nyoca, Un Saragatero y Calo-Marde: n' han endavinadas 4, Just Pin y Antón de las Gabias, 3, Un fill de Arenys, Píscolabis y M. R. T.; 2. Un trempat de Gratallops y 1 no mes, Artista ranci y P. Piula.

ENDAVINALLAS

XARADA

—Passiho bé, senyora Marta.
—¡Hola Ramonet ¡ahont va?—
—A comprá una *prima quarta*
que aquesta no vol tocá.
Tincen d' aná á festa major
á la vila *tres Total*.
junt ab lo fill de la Sió
que toca molt bé 'l timbal.
—Forsa *quart-dos* crech que hi ha
als clatells de aqueixa vila
—Uy, si, senyora, una pila,
y que es dura de pelá.

D. ARAGONÉS.

TRENCA-CLOSCAS

M. O.
EN TARRASA

Formar ab aquestas lletres lo nom de dos poblacions catalana
PERE PRATS Y VILA.

GEROGLIFICH

X
III
LO
UN DE LA SEBA.
No diu veritat
UN DE LA SEBA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns: C. Arcip Taura, Un noy T. rragoni, J. Iboira, Amorós Chertolí, Juan de la Huerta, Gil Trebarb che, Manelot, E. Albert, A. Soler y Ribat, Gregori Grau, M. S. vent, F. S. Nas de Vicari, Bona Ventura, N. de T.—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

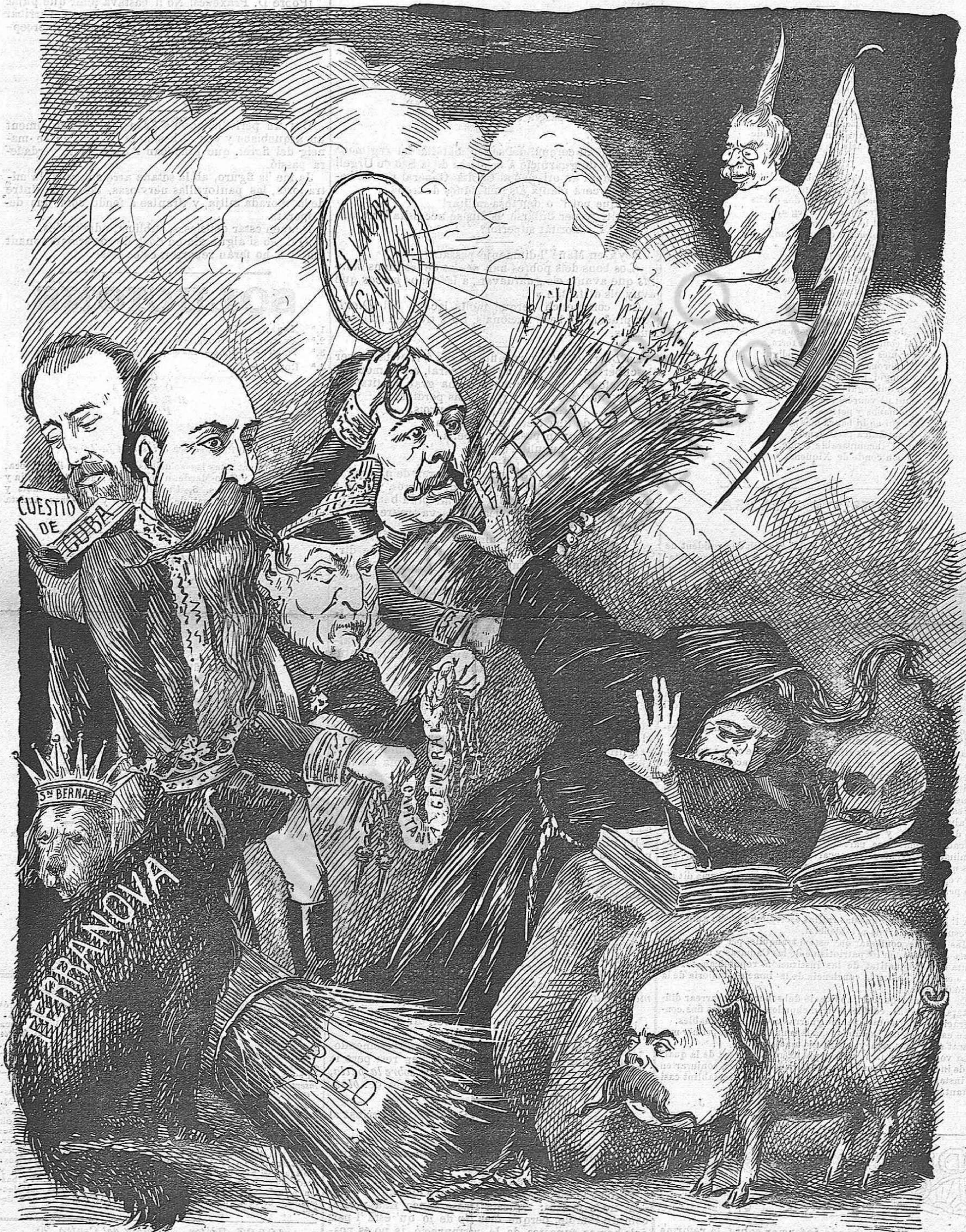
Ciudadáns: A. Soler Ribot, Un Trempat de Gratallope, Quelus y Megaterium, C. Redenbach, A. Cavallé y Folch, Hecru Gurb, Acróstich, Porra d' Aynés, J. O. R., Ton de la Bossa, X. met y Pere Carreras:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian

Ciudadá: M. Ferrer (Tortosa). La noticia que 'ns dona es massa atrasada.—Emilio Suñé: Aprofita em molta co a de lo que 'ns envia.—M. Costeseque: En lo fondo té rahé; pero vostó no pot imaginarse lo molt que sent ell haver perdut aquesta mina.—Mr. Eugon: La poesia es molt incorrecta.—V. Mió: De igual mal adoleixen las de vosté, apart ce ser ademés bastan: insust. ncial.—P. Colomer: Tal com vé ara está millor.—G. Vidal Borrut:—No van p' ou bé.—S. Borrut Solé No 'ns fá 'l pés.—J. Carbonell: Lo que 'ns envia vé molt bé, especialment los versos.—Sisquet del Full: No ho podem aprofita.—Lluís Salvador: Está bé y queda admesa.—Follet: Gracias per l' envió.—J. Gibbau T.: Va bastant bé.—J. C. (S. Pere de Premiá): La noticia no interessa als lectors.—J. C. Taberné: Es fluix.—Apeasaj Zerep: Adoleix del mateix defecte.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Centro*, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

LAS TENTACIONES DE SANT ANTONI DEL PORQUET

E diu lo *Flos Sanctorum*, que 'l glcriós Sant Antoni no sabia per quin cantó girarse.

